

Og paa Skolen føltes hendes Arbejde som uerstatteligt. Hver Elev var et Menneske, hun fik i aandelig Pleje, og hvert Foredrag var et Dagens Spørgsmaal, hun hjalp til at løse.

Selv da Kræfterne blev smaa og Lege-
met nedbrudt, faldt det svært for den virksomme Kvinde at tie, naar hun nu og da fra sin Sygeseng vovede sig til et Møde, som f. Eks. ved »Dansk Kvindesamfund«s Aarsmøde sidste Sommer i Svendborg. Hun levede jo med og var lysvaagen og glemt under Diskussionen eller Foredraget det syge Hjerte, den tørre Hoste, den slørede Stemme og de vaklende Fødder, der nægtede at gøre Tjeneste ret længe.

— — Og nu er hun død.

Onsdag den 22. April blev hun, fulgt af et Sørgetog fra alle Landets Egne, stedet til Hvile paa Ollerup Kirkegaard. Nær Muren om denne rejstes for et Par Aar

siden Fru Nannas skønneste Mindesmærke, Børnehjemmet »Brandts Minde«, der havde hendes varmeste Interesse til det sidste.

Fra Kirkegaarden er der vidt Udsyn ud over den skønne Egn med den store Samling af Bygninger, der under hendes og hendes Mands Arbejde har rejst sig om Ollerup Højskole.

Rundt i Landet sidder Tusinder af unge og yngre, der fik Vand i Øjnene ved Budskabet om Fru Nannas Død, og paa Ollerup er der en tom Plads, et gabende Savn. Ikke blot en god Hustru og en kær Moder for to unge Sønner er gaaet bort, men en Kvinde, der delte ud af sit rige Fond af aandelige Skatte til Danmarks unge Slægt, er ikke mere, og et trofast Hjerte for Frihedens og Venstres Sag har ophørt at banke.

Svendborg, 22. April 1908.

Anna Redder.

Norsk Kvindesags-Veteran død.

Aasta Hansteen, Kvindesagens mest utrættelige Forkæmper, er død, 84 Aar gammel. Da hun i 1870-Aarene begyndte at optræde i Tale og Skrift for Kvindens Frigørelse, for Sandhed og Retfærdighed, mødte hun kraftig Modstand og total Mangel paa Forstaaelse. Hendes originale Væsen, hendes heftige, hensynsløse Optræden indbragte hende Haan og Forfølgelse. Hendes Stemme lød den Gang som en Røst i Ørkenen, og miskendt, som hun blev, drog hun til Amerika. Efter ni Aars Forløb vendte hun tilbage for atter at optage Kampen; nu var Jordbunden bedre, nu var der i alt Fald en Kreds, der forstod hende, og som gennem hendes aldrig svigtende Tro og glødende Begejstring fik Kraft til at arbejde i hendes Aand. Hver ny Sejrr, som bragte Kvinderne nærmere Maalet, glædede hende inderlig og styrkede hende til atter

og atter at mane til fortsat Arbejde. Aasta Hansteen var lige til sin Død en aandelig stærk, om ikke netop harmonisk Personlighed; hun var en af Kæmperne i Livskampen, hvem vi alle skylder, at Gennembruddet tilsidst kommer. Mens Paaskeløkkerne ringede Haabet og Forjættelserne ud over Menneskelivets Kamp, mens Stormen susede paa Kirkegaarden, og Vaarsolen sendte en varmende Straale nu og da, fulgtes den gamle Pioner Paaske-aften til Graven af en uendelig Række Kvinder. Fra Kvindeforeninger i By og Bygd sendtes der hende Kranse med Tak og Farvel, og ned i Graven dryssede man Klaser af friske Blaavejs — denne forjættende Vaarblomst, som Aasta Hansteen holdt saa meget af.

Kristiania, 19—4—08.

Softe Voss.